

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 15. maja 2023. godine
Ref.br.:RK 2175/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI191/22

Podnosilac

Vegim Namligji

**Ocena ustavnosti Presude [Rev. br. 183/22] Vrhovnog suda Republike Kosovo
od 12. avgusta 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Vegim Namligji, sa mestom stanovanja u Kosovom Polju, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) kojeg po ovlašćenju zastupaju Salih Gjonbalaj i Argjent Sefa, advokati iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Presude [Rev. br. 183/22] od 12. avgusta 2022. godine Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti Presude Vrhovnog suda, za koju se navodi da podnosiocu zahteva povređuje prava i osnovne slobode koje su zagarantovane članom 23 [Ljudsko dostojanstvo], članom 24 [Jednakost pred zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 54 [Sudska zaštita prava] i članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21 [Opšta načela], i na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. decembra 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 9. decembra 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i jednu kopiju zahteva je prosledio i Vrhovnom sudu.
7. Dana 20. decembra 2022. godine, Predsednica suda je odlukom [br. GJR.KI191/22] imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veća za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha.
8. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred Predsednicom Republike Kosovo, čime je započeo svoj mandat u Sudu.
9. Dana 12. aprila 2023. godine, Veća za razmatranje je razmotrio preliminarni izveštaj koji je predložen od strane sudije izvestioca i jednoglasno je preporučio je Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio u radnom odnosu sa Kosovskom Energetskom Korporacijom A. D. (u daljem tekstu: Poslodavac), na poziciji službenika za nabavku.
11. Dalje, proizilazi da je poslodavac, putem Poverljivog izveštaja o unutrašnjoj reviziji [br. 003-AP-2014] (u daljem tekstu: izveštaj o reviziji) podnetom protiv Odeljenja za nabavku poslodavca, od 23. januara 2014. godine do 12. februara 2014. godine, dao preporuku da se protiv podnosioca zahteva i protiv dva druga radnika M.S i Y.H, pokrene disciplinski postupak i da se izrekne disciplinska mera u skladu sa Disciplinskim kodeksom, a zbog povrede radnih dužnosti i nesprovođenje zakona o nabavkama u vezi sa nabavkom predstavljenom u nalazima izveštaja; a što rezultuje disciplinskim

povredama prema tom istom kodeksu kao i povredu zakona koji je na snazi, odnosno zakona br.04/L-042 o javnim nabavkama u Republici Kosovo (u daljem tekstu: Zakon o javnim nabavkama).

12. Dana 3. marta 2014. godine, podnosilac zahteva je pred poslodavcem uložio prigovor na izveštaj o reviziji. Iz spisa predmeta ne proizilazi da je poslodavac podneo odgovor na žalbu podnosioca zahteva.
13. Dana 6. marta 2014. godine, Poslodavac je inicirao disciplinski postupak protiv podnosioca zahteva, zbog ozbiljnih povreda radnih dužnosti koje su povezane sa nalazima iz izveštaja o reviziji .
14. Dana 28. aprila 2014. godine, u odluci [br.921] Poslodavac je izrekao disciplinsku meru "Prekid ugovora o radu" protiv podnosioca zahteva, zbog povreda odredbi Zakona o javnim nabavkama, radnje koje predstavljaju ozbiljnu povredu radnih dužnosti koje su navedene u stavu 1 člana 7 (Sklapanje štetnih ugovora) disciplinskog kodeksa Poslodavca.
15. Dana 6. maja 2014. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu pred Poslodavcem na drugom stepenu, a protiv gore navedene Odluke kojom je prekinut radni odnos.
16. Dana 20. maja 2014. godine, u odluci [br.1140] Poslodavac je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva.
17. Dana 6. juna 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom u Prištini, Opšte Odeljenje, Građanski odeljenje (u daljem tekstu: Osnovni sud) u kojoj je tražio da se i) ponište kao nezakonite Odluka Poslodavca [br. 921] od 28. aprila 2014. godine i Odluka Poslodavca [br. 1140] od 20. maja 2014. godine, i ii) da se obaveže Poslodavac da podnosioca zahteva vrati na ranije radno mesto da svim pravima iz radnog odnosa, počev od 28. aprila 2014. godine pa sve do dana konačnog vraćanja na posao.
18. Dana 18. novembra 2016. godine, Poslodavac je podneo odgovor na tužbu, u kojem je u potpunosti osporio tužbu podnosioca zahteva, predlažući da se ista odbije kao neosnovana.
19. Dana 16. februara 2018. godine, Osnovni sud je u Presudi [C. br. 1629/14], odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan, utvrđujući da je na osnovu izveštaja o reviziji Poslodavca, podnosilac zahteva počinio teške povrede radnih dužnosti, gde je sklapao ugovore koji su bili štetni za Poslodavca i gde nije sproveo Zakon o Javnim nabavkama.
20. U obrazloženju gore navedene presude Osnovnog suda navodi se da je u slučaju podnosioca zahteva, teška povreda radnih dužnosti prvo bila utvrđena iz izveštaja o reviziji i da je nakon toga potvrđena i od strane Disciplinske komisije, koja je odlukom prekinula radni odnos podnosiocu zahteva. Dalje, u gore navedenoj presudi se dodaje da: "Za predmetnu stvar, Ministarstvo rada, Inspektorat za rad su sačinili zvaničan izveštaj povodom inspekcije u KEK-u prema ovlašćenjima Zakona o radu od 30.06.2014. godine, koji su dali svoje mišljenje u pisanoj formi dana 10.07.2014. godine. Nakon zahteva tužioca i drugih službenika KEK-a za ovo pitanje, Inspektorat rada Ministarstva rada na osnovu Zakona o radu su dana 04.07.2014. godine doneli odluku kojom se zahtevi službenika Kancelarije nabavke KEK-a i Vegima Namligjiua smatraju neosnovanim, u vezi sa odlukom KEK-a br. 923 od dana 28.04.2014. godine sa žalbama stranaka, a takođe i tužioca Vegima Namligjiua, Inspekcija rada Ministarstva rada kao drugi nivo donela je rešenje br. 74/14 od. 02-0409-14, kojim se žalba stranaka službenika Kancelarije za nabavke KEK-a i tužioca odbija kao neosnovana. Iz utvrđenog činjeničnog stanja, sud je utvrdio da je tužena postupila u

skladu sa unutrašnjim odredbama tužene kada je tužiocu izrekla meru udaljavanja sa posla, budući da utvrđene povrede predstavljaju osnov za meru koja je izrečena od strane tužene.”

21. Dana 14. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu pred Apelacionim sudom protiv gore navedene presude Osnovnog suda, tvrdeći da je došlo do bitnih povreda odredbi parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i do pogrešne primene materijalnog zakona.
22. Dana 18. januara 2022. godine, Apelacioni sud je u Presudi [Ac. br. 1911/18], odlučio kao što sledi: i) prihvatio je kao osnovanu žalbu podnosioca zahteva; ii) izmenio je Presudu Osnovnog suda [C. br. 1629/14] od 16. februara 2018. godine; iii) usvojio je u potpunosti kao osnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva i poništio je odluke [br. 921] i [br. 1150] od 20. maja 2014. godine i iv) obavezao je Poslodavca da u roku od 7 dana vrati podnosioca zahteva na posao, kao i da u ime neostvarene dobiti zbog ne realizacije ličnih prihoda za period od 28. aprila 2014. godine do 31. marta 2017. godine, isplati podnosiocu zahteva iznos od 21,463.77 Evra, sa godišnjom kamatom od 8%.
23. Apelacioni sud je dalje u obrazloženju svoje presude istakao da je zaključak i pravni stav Osnovnog suda pogrešan, jer je presuda doneta uz pogrešnu primenu materijalnog prava. Takođe, u presudi Apelacionog suda se ističe da prvostepena presuda nije obuhvaćena povredama odredbi parničnog postupka i da je na pravičan i potpun način utvrđeno činjenično stanje, ali je materijalno pravo primenjeno na pogrešan način.
24. Dana 14. marta 2022. godine, Poslodavac je podneo reviziju pred Vrhovnim sudom a protiv presude Apelacionog suda, tvrdeći da je došlo do bitne povrede odredbi parničnog postupka kao i do pogrešne primene materijalnog prava. Suština navoda Poslodavca u reviziji je bila: *“odluka o prekidu radnog odnosa tužioca je bila u potpunosti zakonita i ista je doneta kao posledica radnji samog tužioca, a ove radnje su propisane kao teška povreda radnih dužnosti navedene u disciplinskom kodeksu br. 2, odnosno u članu 7 st.1 tačka (m) i (r) disciplinskog kodeksa br. 2 KEK. ad. Tužilac je svojim radnjama počinio bitne povrede odredbi Zakona o Nabavkama, Operativnog uputstva o Javnim nabavkama UOPP jer nije izvršio postupak kupovine po minimalnim vrednostima u skladu sa članom 48. st. 3, nije poštovao tržišnu cenu koja je propisana u članu 48. 45, nije stupio u kontakt sa privrednim operaterima u skladu sa članom 48 st. 5.”*
25. Dana 12. septembra 2022. godine, u Presudi [Rev. br. 183/22], Vrhovni sud je prihvatio kao osnovanu reviziju Poslodavca i izmenio je Presudu Apelacionog suda [Ac. br. 1911/18] i ostavio je na snazi Presudu Osnovnog suda [C. br. 1629/14]. U obrazloženju osporene Presudu, Vrhovni sud je naglasio da pravni stav drugog stepena *“ne prihvata kao pravičan i zakonit u vezi sa usvajanjem tužbenog zahteva tužioca, zato jer je drugostepena presuda obuhvaćena pogrešnom primenom materijalnog prava”*.

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu osporenim Presudom povređena prava i osnovne slobode koje su zagantovane članom 23 [Ljudsko dostojanstvo], članom 24 [Jednakost pred zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije], članom 54 [Sudska zaštita prava] i članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.
27. U vezi sa navodima podnosioca zahteva o povredi člana 23 [Ljudsko dostojanstvo] podnosilac zahteva naglašava da je do povrede gore navedenog člana Ustava došlo zato što su redovni sudovi odlučili drugačije u slučajevima dvoje kolega podnosioca zahteva i koji su bili deo Istog sudskog postupka. U vezi sa tim, podnosilac zahteva dodaje da

mu je povređeno dostojanstvo “zbog činjenice da su njegove dve kolege koje su bile u istom sudskom postupku [Y.H i M.S] od redovnih sudova dobili odluke koje su bile u njihovu korist za razliku od g. Vegima Namligjiu.”

28. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredama člana 24 [Jednakost pred zakonom] potonji dodaje da nije bio tretiran na jednak način, a u vezi sa primenom zakonskih odredbi, jer je: “na osnovu tih istih zakonskih odredbi i zakonskih postupaka došlo do razrešenja sa posla podnosioca zahteva” naglašavajući da su se njegove kolege vratile na posao i na taj način “jednakost pred zakonom i tretiranje ili tumačenje zakona u odnosu na g. Vegim Namligjiu nije bilo pravično. Od primene zakona o radu, disciplinskog kodeksa Kosovske energetske korporacije kao i ugovora o radu.”
29. Podnosilac zahteva takođe navodi i povredu člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] tvrdeći da njegov slučaj nije tretiran na istovetan način u odnosu na njegove dve kolege, i nasuprot istim činjeničnim i pravnim okolnostima. Podnosilac zahteva je dalje naveo da su redovni sudovi doneli različite odluke u istim slučajevima.
30. U okviru navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 102 [Opšta načela sudskog sistema] podnosilac zahteva tvrdi da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena, dodajući da je ista doneta samo prepisom zakonskih odredbi, ali da nisu bili razmotreni navodi podnosioca zahteva. Podnosilac zahteva u vezi sa ovim naglašava da: “Presuda Vrhovnog suda vise liči na neku presudu Apelacionog suda, kao činjeničnog suda, nego na onu donetu on nekog suda koji je garancija za zaštitu zakonitosti sudskih odluka.
31. Dalje, podnosilac zahteva dodaje da Vrhovni sud nije imao stav o pravičnoj i ravnopravnoj primeni zakona u ostvarivanju prava istih iz radnog odnosa, pozivajući se ponovo na odluke Vrhovnog suda protiv njegovih bivših kolega.
32. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da utvrdi da Presuda Vrhovnog suda [Rev. br. 183/22] od 12. septembra 2022. godine nije u skladu sa članovima Ustava Republike Kosovo, da istu proglasi nevažećom kao i da je vrati pred Vrhovnim sudom na ponovno odlučivanje i jednak tretman.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 23 [Ljudsko dostojanstvo]

Ljudsko dostojanstvo je neosporivo i predstavlja osnov svih ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Član 24 [Jednakost pred Zakonom]

- 1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
- 2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
- 3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi*

kojeg su uspostavljene.

Član 31 **[Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]**

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
4. *Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
5. *Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*
6. *Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.*
7. *Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike.*

Član 54 **[Sudska Zaštita Prava]**

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Član 102 **[Opšta Načela Sudskog Sistema]**

1. *Sudsku vlast u Republici Kosovo sprovode sudovi.*
2. *Sudska vlast je jedinstvena, nezavisna, pravična, apolitična i nepristrasna, i obezbeđuje jednak pristup sudovima.*
3. *Sudovi sude na osnovu Ustava i zakona.*
4. *Sudije trebaju biti nezavisne i nepristrasne pri obavljanju svojih dužnosti.*
5. *Garantuje se pravo na sudsku odluku, osim ako je zakonom drugačije određeno. Pravo korišćenja vanrednih pravnih mera, je regulisano zakonom. Zakonom se može odobriti pravo na neposredno podnošenje predmeta Vrhovnom sudu, i u takvim slučajevima nema pravo na žalbu.*

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6 **(Pravo na pravično suđenje)**

1. *Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom*

ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.
[...]"

ZAKON Br. 03/L-212 O RADU

Član 10 Ugovor o radu

1. Ugovor o radu zaključuje se u pisanoj formi i potpisuju ga poslodavac i zaposleni. Ugovor uključuje elemente utvrđene shodno člana 11. ovog zakona.
2. Ugovor o radu može se zaključiti:
 - 2.1. na neodređeno vreme;
 - 2.2. na određeno vreme; i
 - 2.3. na posebne poslove i zadatke.
3. Ugovor o radu koji ne sadrži nikakve detalje za njegovo trajanja treba smatrati kao ugovor na neodređeno vreme.
4. Ugovor za određeno vreme ne može se zaključiti za jedan period duže od deset (10) godina.
5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period dužeg od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme.
6. Ugovor za poseban zadatak ne može biti duže od sto dvadeset dana (120) dana tokom jedne (1) godine.
7. Osoba koja je sklopila ugovor za jedno određeno vreme ili za jedan poseban zadatak ima sva prava i odgovornosti predviđenih ovim zakonom, osim ako je drugačije predviđeno sa Zakonom.
8. Zaposlenom za specifični posao, ne pripada mu pravo na godišnji odmor i druga prava utvrđena Kolektivnim ugovorom i ugovorom o radu.
9. Kolektivnim ugovorom, Internim Aktom Poslodavca, određuje se vreme kada sa zaposlenim može se osnivati radni odnos na određeno vreme, u skladu sa ovim Zakonom.

Član 11 Sadržaj ugovora o radu

1. Ugovor za rad sadrži:
 - 1.1. podatke za poslodavaoca (naziv, sedište i registarski broj subjekta);
 - 1.2. podaci za zaposlenog (ime i prezime, kvalifikacija i prebivalište);
 - 1.3. naziv, vrstu i prirodu rada, usluga i opis radnih zadataka;
 - 1.4. radno mesto, i obaveštenje da posao će se z baviti u raznim lokacijama,
 - 1.5. radne časove i radni raspored;
 - 1.6. datum početka rada;
 - 1.7. vreme trajanja ugovora za rad;
 - 1.8. visinu osnovne plate, te neki dodatak ili drugi prihod,
 - 1.9. trajanje odmora;
 - 1.10. okončanje radnog odnosa;
 - 1.11. druge podatke koje poslodavac i posloprimaoc ocene značajnim za regulisanje radnog odnosa;
 - 1.12. ugovor o radu može da sadrži i druga prava i obaveze, predviđenim ovim Zakonom;

1.13. za prava i obaveze, koja nisu određeni radnim ugovorom, sprovede se zakonske odredbe ovog Zakona, Kolektivnog ugovora i odredbe internih akata poslodavca;

2. Ministarstvo Rada i Socijalne Zaštite za potrebe poslodavaca pripremiće uzorke radnih ugovora prema minimalnim standardima, za neodređeno vreme, određeno i za specifičan rad.

Član 72

Procedura pre prekida ugovora

1. Odluke da raskine Ugovor o radu mora se obaviti na pismenim obliku i treba obuhvatiti obrazloženje za prekid.

2. Rešenje iz stava 2. ovog člana je konačan danom dostavljanja zaposlenom.

3. Poslodavac je obavezan da izvrši isplatu ličnih i drugih dohodaka do dana prestanka radnog odnosa.

4. Poslodavac ima pravo da zabrani pristup zaposlenima u objektu preduzeća tokom perioda obaveštenja/otkaza, odnosno pre prestanka Ugovora o radu.

Član 79

Zaštita zaposlenog na sudu

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

Član 80

Sudska odluka o pravima radnika

1. Ako sud utvrdi da prekid Ugovora o Radu sa strane poslodavca je nezakonita na osnovu odredbama ovog Zakona, Kolektivnog Ugovora, tada će narediti poslodavcu da izvrši jednu od ovih opcija:

1.1. isplatiti radniku naknadu, izuzev dodataka i drugih iznosa, koji im sleduje radnicima na osnovu ovog Zakona, Ugovora o radu Kolektivnog ugovora ili Internim aktom, u takvim iznosima koje Sud smatra prava i adekvatna, ali koja ne treba biti ne manje od dva puta vrednosti od bilo koje naknade koji pripada radniku za vreme otpusta; ili

1.2. ukoliko se udaljavanje sa posla ocenjuje kao nezakonito prema članu 5 ovog zakona, sud može da ponovo vraća zaposlenog na njegovo radno mesto i nalaže nadoknadu svih plata i drugih izgubljenih dobiti tokom celog vremena nezakonitog udaljavanja sa posla.

2. Poslodavac je dužan da u određenom roku sprovodi rešenje nadležnog suda.

ZAKON BR. 04/L-042 O JAVNIM NABAVKAMA U REPUBLICI KOSOVO

Član 7

Jednakost u Tretiranju/Ne-Diskriminacija i transparentcija

1. Autoritet za ugovaranje će tretirati ekonomske operatere na jednak i ne-diskriminatorski način i postupaće na transparentan način.

2. Autoritet za ugovaranje neće izvršavati nijedan aspekt aktivnosti nabavke na način koji smanjuje ili eliminiše konkurenciju između ekonomskih operatera ili se diskriminiraju na štetu ili u korist jednog ili više ekonomskih operatera.

3. Bez uskraćivanja primenljivosti predhodnog stava, autoritetu za ugovaranje biće specifično zabranjeno da odredi potrebe koje se trebaju ispuniti, određujući objekat javne nabavke, deleći ili sakupljajući druge artikle koji su potrebni za javnu nabavku, birajući postupak javne nabavke, ili uspostavljajući jadan zahtev ili kriterijum o izboru ili tehničku specifikaciju koja ima za cilj da favorizuje ili diskriminiše protiv jednog ili više ekonomskih operatera.

4. Autoritet za ugovaranje neće osnovati ili nametnuti, i preduzimaće sve neophodne preventivne mere za stvaranje i nametanje okolnosti ili uslova koji rezultiraju u teritorijalnu, fizičku, materijalnu, ličnu ili organizacionu diskriminaciju između ekonomskih operatera.

5. Autoritet za ugovaranje neće zahtevati od ekonomskog operatera da (i) zapošljava ili upotrebi, ili da ne zaposli ili upotrebi, jedno lice ili posebno preduzeće za izvršenje bilo kojeg dela jednog javnog ugovora, ili (ii) da snabdeva ili obezbeđuje, ili da ne snabdeva i da ne obezbeđuje, proizvode ili usluge koji proizilaze od jednog lica, preduzeća ili posebne geografske oblasti. Ako je jedan takav zahtev posebno ovlašćen iz ovog zakona, drugog zakona ili međunarodnog sporazuma, tačni parametri jednog takvog zahteva preciziraće se u ugovoru ili u informaciji konkursa za nacрте, pozivu za učešće u tenderu, i dosijeu tendera.

6. U toku sprovođenja bilo koje aktivnosti javne nabavke, svi autoriteti za ugovaranje obezbediće (i) što je moguće šire učešće u vezi cene i predmeta javne nabavke za potencijalne ekonomske operatere; (ii) redovno oglašavanje, dostavljanje i/ili raspolaganje svih obaveštenja, poziva, informacija i dokumenata koji su u vezi sa aktivnostima javne nabavke u skladu sa ovim zakonom; (iii) eliminisanje prakse, kriterijuma, zahteva i tehničkih specifikacija koje diskriminišu u korist ili protiv jednog ili više ekonomskih operatera; (iv) Sve tehničke specifikacije i svi zahtevi za izbor ili dodelu uključujući relativnu važnost svakog takvog zahteva i kriterijuma kao i metode izbor i dodele specifikovaće se u obaveštenju o ugovoru ili odgovarajućem konkursu za projektovanje u zahtevu za tender ili učešće i /ili u dosje tendera; (v) da se nijedan zahtev kriterijum ili specifikacija koja nije određena ovako ne upotrebi u postupku izbora i dodele; (vi) da izabrani tender bude u skladu sa svim suštinskim zahtevima, kriterijumima i specifikacijama koje su ovako određene.

Član 48 **Dostavljanje Dosijea Tendera**

1. Ukoliko je ekonomski operater blagovremeno podneo zahtev za dobijanje jednog dosijea tendera koji ispunjava zahteve propisane u dotičnoj najavi o ugovoru, od odgovarajućeg autoriteta za ugovaranje će se izričito zahtevati da dostavi besplatno traženi dosije tendera dotičnom ekonomskom operateru, i to:

1.1. ako je određen vremenski rok za prijem tendera duži od trideset (30) dana, ne kasnije od pet dana od prijema takvog zahteva;

1.2. ako je određen vremenski rok za prijem tendera duži od dvadeset (20) dana, ali manji od trideset (30) dana, ne kasnije od četiri dana po prijemu takvog zahteva; i

1.3. ako je određen vremenski rok za prijem tendera kraći od dvadeset (20) dana, ne kasnije od tri dana po prijemu takvog zahteva.

2. Bez obzira na dostavljanje tenderske dokumentacije besplatno kao što je pomenuto u stavu 1 ovog člana, autoritet za ugovaranje može zahtevati isplatu u slučajevima, gde se cena proizvodnje tenderskog materijala smatra izuzetno skupa, na primer, kada se sastoje od modela ili velikog broj tehničkih kopija. Količina iznosa koji se tereti u takvim slučajevima ne može biti veća od troškova proizvodnje materijala.

Ocena prihvatljivosti zahteva

33. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi o prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
34. U tom smislu, Sud se prvenstveno poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

35. U nastavku, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47 (Individualni zahtevi), 48 (Tačnost podneska) i 49 (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47 (Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48 [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49 [Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

36. U vezi sa ispunjenjem uslova o prihvatljivosti, kao što je gore navedeno, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući jedan akt nekog javnog organa, odnosno Presudu Vrhovnog suda Kosova [Rev. br. 183/22] od 12. avgusta 2022. godine.
37. Podnosilac zahteva je takođe precizirao prava i osnovne slobode za koje on smatra da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48 Zakona i podneo je zahtev unutar zakonskog roka koji je propisan u članu 49 Zakona.
38. Sud takođe uzima u obzir i pravilo 39 (2) Poslovníka o radu, koje propisuje sledeće:

Pravilo 39 (Kriterijumi o prihvatljivosti)

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”

[...]

39. Sud prvo ističe da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i na osnovu prakse Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o Radu. (vidi slučajeve Suda KI04/21, podnositeljka zahteva [Nexhmije Makolli](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26; i KI175/20, podnosilac zahteva [Kosovska Agencija za Privatizaciju](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
40. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao *“očigledno neosnovan”* u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o *“očigledno neosnovanim navodima”*. Poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi *“četvrtog stepena”*; (ii) navodi koje karakteriše *“jasno ili očigledno odsustvo povrede”*; (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi; i na kraju, (iv) *“konfuzni i nejasni”* navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao *“očigledno neosnovan”* i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda kvalifikovanih kao *“očigledno neosnovani”* koje su razvijene sudskom praksom ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI40/20, podnosilac [Sadik Gashi](#), rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; KI163/18, podnosilac [Kujtim Lleshi](#), rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; i KI21/21, podnosilac, [Asllan Meka](#), rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine.
41. U tom kontekstu i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno kako bi u okolnostima konkretnog slučaja ocenio da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, prilikom čije ocene će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
42. Sud podseća da se suština predmeta odnosi na prestanak radnog odnosa podnosiocu zahteva od strane poslodavca, na osnovu izveštaja o reviziji. Podnosilac zahteva je nakon toga osporio odluku poslodavca o prestanku radnog odnosa kod poslodavca, ali je njegov zahtev odbijen kao neosnovan. Podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom protiv Odluke poslodavca o prestanku radnog odnosa, gde je tražio da se i) poništi odluka potonjeg; ii) vrati na radno mesto sa svim pravima i obavezama koje proizilaze iz radnog odnosa. Osnovni sud je odbio kao neosnovanu tužbu podnosioca zahteva smatrajući da je potonji počinio bitne povrede iz radnih dužnosti, a te povrede su prvobitno ustanovljene u izveštaju o reviziji a nakon toga je to potvrđeno i od strane disciplinske komisije, koja je Odlukom prekinula radni odnos podnosiocu zahteva, pri tom poštujući sve zakonske postupke u vezi sa prekidom radnog odnosa. Nakon žalbe koju je podnosilac zahteva uložio pred Apelacionim sudom, potonji je

usvojio žalbu kao osnovanu i izmenio je Presudu Osnovnog suda i samim tim prihvatio u potpunosti tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao osnovan. Nakon toga je poslodavac podneo reviziju pred Vrhovnim sudom protiv Presude Apelacionog suda. Vrhovni sud je usvojio reviziju i poništio je Presudu Apelacionog suda i ostavio je na snazi Presudu Osnovnog suda, kojom je tužba podnosioca zahteva odbijena kao neosnovana.

43. U svom zahtevu, podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud u osporenoj odluci povredio prava podnosioca zahteva koja su zagaranтована članom 23 [Ljudsko dostojanstvo], članom 24 [Jednakost pred zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije], članom 54 [Sudska zaštita prava] i članom 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava, uglavnom zbog činjenice da su redovni sudovi doneli različite odluke za iste slučajeve (podnosilac zahteva se u svom zahtevu uglavnom poziva na slučajeve njegovih kolega koji su bili umešani u istom tom sudskom postupku).
44. Sud primećuje da podnosilac zahteva u suštini tvrdi da: i) je u odlukama redovnih sudova on tretiran na nejednak način u odnosu na njegove dve kolege koji su bili umešani u isti taj sudski postupak; ii) povredu načela pravne sigurnosti kao rezultat kontradiktornih odluka Vrhovnog suda kao i ii) neobrazloženje sudske odluke.
45. U nastavku razmatranja navoda podnosioca zahteva, Sud će iste razmotriti posebno počev od navoda podnosioca zahteva u vezi sa i) nedostatkom doslednosti sudskih odluka, razrađujući pri tom opšta načela koja su postavljena u sudskoj praksi Suda, u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a u kontekstu proceduralnih garancija koje su uvrštene u član 31 Ustava, u vezi sa članom 6 EKLJP-a da bi nakon toga nastavio sa navodima u vezi sa obrazloženjem sudske odluke; ii) navodom u vezi sa povredom prava na jednakost pred zakonom koje je zagaranтовано članom 24 [Jednakost pred zakonom]; nastavljaajući nakon toga sa navodom podnosioca zahteva o povredi člana 23 [Ljudsko dostojanstvo], člana 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije], člana 54 [Sudska zaštita prava] i člana 102 [Opšta načela sudskog sistema] Ustava
- (i) *Načela i kriterijumi postavljeni u sudskoj praksi ESLJP-a i praksi Suda u vezi sa nedostatkom doslednosti u sudskim odlukama*
46. Sud prvenstveno naglašava da načela i kriterijumi koji su postavljeni od strane ESLJP-a, ovaj Sud tokom razmatranja navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na pravnu sigurnost, kao rezultat kontradiktornih odluka je primenio i u svojoj sudskoj praksi. (vidi slučajeve Suda KI87/18, podnosilac zahteva "*IF Skadeforsikring*", Presuda od 27. februara 2019. godine i KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, Presuda od 6. januara, gde je Sud, između ostalog, utvrdio povredu člana 31 Ustava, u vezi sa članom 6 EKLJP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti, kao rezultat nedoslednosti u sudskoj praksi ESLJP-a).
47. U svetlu razvijanja opštih načela u vezi sa nedostatkom doslednosti koji su postavljeni u sudskoj praksi Sud se prvo poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koji je stalno ponavljao da je jedna od bitnih komponenti vladavine prava pravna sigurnost, koja, između ostalog, garantuje određenu sigurnost u pravnim situacijama i doprinosi poverenju javnosti u sudove (vidi, slučaj ESLJP-a *Brumărescu protiv Rumunije* [VV], zahtev br. 28342/95, stav 61; slučaj *Štefăniță i drugi protiv Rumunije*, zahtev br. 38155/02, presuda od 2. novembra 2010. godine, stav 38 i slučaj *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, zahtev br. 13279/05, presuda od 20. oktobra 2011. godine, stav 56).
48. Prema ESLJP-u "*postojanje kontradiktornih sudskih odluka, sa druge strane, može da stvori situacije pravne nesigurnosti, koja bi dovela do smanjenja poverenja javnosti u sudski sistem*". (vidi slučaj *Paduraru protiv Rumunije*, predstavka br. 63252/00, stav

98; *Vinčić i drugi protiv Srbije*, predstavka [br. 44698/06](#), stav 56, Presuda od 1. decembra 2009. godine; i slučaji *Štefănică i drugi protiv Rumunije*, citiran *iznad*, stav 38). ESLJP-je je, ipak, precizirao da da ne postoji stečeno pravo na doslednost sudske prakse. (vidi slučaj *Unédic protiv Francuske*, predstavka [br. 20153/04](#), stav 74, 18. decembar 2008. godine, vidi gore citiran slučaj *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, stav 56, i vidi takođe i gore citiran slučaj Suda KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, stav 65, kao i slučaj KI 42/17, podnosilac zahteva *Kushtrim Ibraj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 25. januara 2018. godine, stav 33).

49. ESLJP je dalje uspostavio tri osnovna uslova koji su prihvaćeni u sudskoj praksi Suda da bi se utvrdilo da li razilaženje navodnih sudskih odluka predstavlja povredu člana 6. EKLJP-a, a koji utvrđuju sledeće: (i) da li postoje „*duboke i dugoročne*“ razlike u sudskoj praksi; (ii) da li domaći zakon uspostavlja mehanizme koji mogu da rešavaju takve razlike; i (iii) da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom (u tom smislu vidi slučajeve ESLJP-a, *Beian protiv Rumunije* (br. 1), zahtev [br. 30658/05](#), presuda od 6. decembra 2007. godine, stavovi 37-39; *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, zahtev [br. 76943/11](#), presuda od 29. novembra 2016. godine, stavovi 116 - 135; *Iordan Iordanov i drugi protiv Bugarske*, zahtev [br. 23530/02](#), presuda od 2. jula 2009. godine, stavovi 49-50; *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, gore citiran, stav 53; i vidi, slučaj Suda, KI29/17, podnosilac zahteva: *Adem Zhegrova*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. septembra 2017. godine, stav 51, i vidi i gore citirane slučajeve Suda, KI42/17, podnosilac zahteva: *Kushtrim Ibraj*, stav 39, KI87/17 podnosilac zahteva: „*IF Skadiforsikring*“, stav 67, gore citiran, KI35/18 podnosilac zahteva „*Bayerische Versicherungsverband*“, gore citiran, stav 70, KI107/19, podnosilac zahteva: *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine).
50. Sud primećuje da je ESLJP u razvoju koncepta „*dubokih i dugoročnih razlika*“ takođe uzeo u obzir da li je odstupanje izolovano ili pogađa veliki broj ljudi (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunije*, gore citiran, stav 135).
51. Sud u tom smislu takođe primećuje da ESLJP nije utvrdio povredu člana 6. EKLJP-a u slučajevima različite sudske prakse, čak iako je to uticalo na veliki broj ljudi u odnosu na isti slučaj u kratkom vremenskom periodu pre nego što su relevantne sporove rešavali viši sudovi, što je omogućavalo državnim mehanizmima da obezbede odgovarajuću doslednost (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Albu i drugi protiv Rumunije*, presuda od 10. maja 2012. godine, stavovi 42 - 43).
52. Poslednje navedeni se odnosi na drugi i treći uslov, odnosno postojanje mehanizma koji može da reši nedoslednosti u sudskoj praksi i da li je taj mehanizam korišćen i sa kojim efektom. S tim u vezi, ESLJP je u početku utvrdio da nedostatak takvog mehanizma predstavlja povredu prava na pravično suđenje zagarantovano članom 6. EKLJP-a (vidi, u ovom smislu, *Tudor Todor protiv Rumunije*, zahtev [br. 21911/03](#), presuda od 4. marta 2009. godine, stavovi 30-32; i *Ştefănică i drugi protiv Rumunije*, presuda od 2. februara 2010. godine, stavovi 37-38; i *Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, gore citiran, stav 54).
- (ii) *Primena ovih načela i kriterijuma u okolnostima konkretnog slučaja*
53. U nastavku, Sud će prethodno izložena načela primeniti na okolnosti konkretnog slučaja, primenjujući kriterijume na osnovu kojih Sud i ESLJP rešavaju pitanja neusaglašenosti u pogledu sudske prakse, polazeći sa ocenom da li su u okolnostima konkretnog slučaja (i) navodne razlike u sudskoj praksi „*duboke i dugotrajne*“; i ako jesu, (ii) da li postoji mehanizam za rešavanje odgovarajuće neusaglašenosti, i (iii) da li

- su ti mehanizmi primenjeni i kakvo je bilo njihovo dejstvo u okolnostima konkretnog slučaja.
54. Sud takođe prvo mora ponoviti da, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i sudske prakse Suda, nije njegova funkcija da upoređuje različite odluke redovnih sudova, čak i ako su donete u očigledno sličnim postupcima, budući da se njihova nezavisnost mora poštovati (vidi, slučaj ESLJP-a *Adamsons protiv Letonije*, gore citiran, stav 118, vidi, takođe slučajeve Suda KI87/18, podnosilac zahteva: *IF Skadeforsikring* i KI35/18, podnosilac zahteva: *Bayerische Versicherungsverband*, gore citiran).
55. Pored toga, podnosioci zahteva u vezi sa navodima o ustavnoj povredi osnovnih prava i sloboda kao rezultat razlika u sudskoj praksi, moraju da podnesu Sudu relevantne argumente u vezi sa činjeničnom i pravnom sličnošću slučajeva za koje se tvrdi da su rešeni drugačije od strane redovnih sudova, što je rezultiralo kontradiktornim odlukama u sudskoj praksi i koje su mogle rezultirati povredom njihovih ustavnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a (vidi, gore citirani slučaj KI35/18, podnosilac zahteva: *Bayerische Versicherungsverband*, stav 76).
56. U tom pravcu, Sud prvenstveno podseća na tvrdnju podnosioca zahteva koji navodi da njegov slučaj nije tretiran na isti način u odnosu na njegove dve kolege, uprkos istim činjeničnim i pravnim okolnostima, dodajući da su redovni sudovi doneli različite odluke u istim slučajevima.
57. Na osnovu gore navedenog, Sud podseća da je podnosilac zahteva kao podršku njegovoj tvrdnji o povredi načela pravne sigurnosti, kao rezultat neusaglašenosti sudske prakse Vrhovnog suda, podneo pred Sudom dva različita slučaja, odnosno i) Presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 185/2019] od 12. juna 2019. godine kao i odluke nižestepenih instanci koje su prethodile gore navedenoj presudi; kao i ii) Presudu Osnovnog suda u Prištini [C. br. 469/19] od 3. januara 2020. godine koja je odlučena na ponovnom suđenju uključujući i odluke koje su prethodile ovoj potonjoj. U odlukama koje je podnosilac zahteva podneo Sudu, navodi da njegov slučaj sadrži iste činjenične i pravne okolnosti kao što su u slučaju koji je odlučen u osporenoj odluci.
58. Sud primećuje da se u oba slučaja koja podnosilac zahteva podneo pred sudom, tvrdeći da sadrže iste okolnosti kao i njegov slučaj, u oba ta slučaja sudske strane su bile njegove bivše kolege, takođe radnici kod Istog Poslodavca. Međutim, u prvom slučaju, Vrhovni sud, odlučujući po zahtevu o reviziji podnet od strane Poslodavca, u Presudi [Rev. br. 185/2019] od 12. juna 2019. godine, odbio je reviziju kao neosnovanu podržavajući pravni stav dve nižestepene instance, sa obrazloženjem da tužilačka strana nije počinila povredu radnih dužnosti kao i da se u delovanju ove potonje nema protivzakonitih radnji koje se mogu kvalifikovati kao povreda radnih dužnosti koje su propisane u članu 7 stav 1 tačka (m) i (r) Disciplinskog kodeksa tužene." Drugi slučaj koji je podnosilac zahteva podneo pred Sudom tvrdeći da je isti kao i njegov slučaj, odnosno Presuda Osnovnog suda [C. br. 469/19], koji je u postupku ponovnog odlučivanja, usvojio kao osnovan tužbeni zahtev tužioca, naglašavajući između ostalog da Poslodavac nije poštovao zakonski postupak za prekid radnog odnosa. U oba gore navedena slučaja takođe, redovni sudovi su takođe konstatovali da tokom disciplinskog postupka koji je bio sproveden kod Poslodavca nije bio prisutan predstavnik Sindikata.
59. Sud, vraćajući se na navode podnosioca zahteva da su i Vrhovni sud kao i nižestepeni sudovi, u dva identična slučaja odlučili drugačije, Sud podseća da je u slučajevima KI87/18 i KI35/18 citirano iznad, ustanovio povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti kao rezultat nedoslednosti sudske prakse, u slučaju KI87/18 u proceni 3 (tri) slučaja Vrhovnog suda, rešenih u vremenskom periodu od 3 (tri) godine, i u slučaju KI35/18 u proceni 9 (devet) slučaja Vrhovnog suda

rešenih u vremenskom periodu od 5 (pet) godina i nakon što je utvrdio da: (i) je bilo *“dubokih i dugoročnih razlika”*; (ii) je postojao mehanizam Vrhovnog suda za harmonizaciju sudske prakse; ali da (iii) gore navedeni mehanizam nije korišćen (vidi slučajeve Suda KI87/18, citirano iznad, stav 79 i stavovi od 81 do 85, kao i slučaj KI35/18, citirano iznad, stav 70 i stavovi 110-111).

60. Sa druge strane, Sud je u svojim slučajevima KI29/17, KI42/17, KI35/18 i KI107/19 gore citiran, ocenio da se ne mogu konstatovati *“duboke i dugoročne razlika”*, u upoređivanju samo 2 (dva) predmeta iako isti mogu da budu protivrečni. U ovom slučaju, sa takvim okolnostima, gde se podnosilac zahteva poziva samo na jednu odluku, koja sadrži drugačiji konstataciju i zaključak od odluke donete u slučaju podnosioca zahteva, Sud nije ustanovio da je došlo do povrede načela pravne sigurnosti. (vidi slučajeve Suda: K29/17, citirano iznad, stav 53, KI42/17, citirano iznad, stav 44, KI35/18, citirano iznad, stavovi 104 i 114, i KI107/19, citirano iznad, stav 75)
61. U okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud podseća da je podnosilac zahteva pred Sudom podneo presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 185/2019] od 12. juna 2019. godine, a za koji slučaj je kroz podnošenje svih dopisa u vezi sa ovim slučajem tvrdio činjeničnu i pravnu povezanost sa njegovim slučajem. Međutim, pozivajući se na ovaj slučaj na koji se pozvao i podnosilac zahteva, Sud još jednom podseća da je Vrhovni sud u svom Rešenju [Rev. br. 185/2019] od 12. juna 2019. godine, utvrdio kao neosnovanu reviziju podnetu od strane Poslodavca protiv Presude Apelacionog suda, naglašavajući da: *“tužilac nije počinio povredu radnih dužnosti kao i da se u delovanju potonjeg nema protivzakonitih radnji koje se mogu kvalifikovati kao povreda radnih dužnosti koje su propisane u članu 7 stav 1 tačka (m) i (r) Disciplinskog kodeksa tužene.”* Drugi slučaj koji je podnosilac zahteva podneo pred Sudom tvrdeći da je isti kao i njegov slučaj, odnosno Presuda Osnovnog suda [C. br. 469/19], koji je u postupku ponovnog odlučivanja, usvojio kao osnovan tužbeni zahtev tužioca, naglašavajući između ostalog da Poslodavac nije *“poštovao zakonski postupak za prekid radnog odnosa”*.
62. Sa druge strane, u slučaju podnosioca zahteva, Sud podseća da je Vrhovni sud u svojoj presudi [Rev. br. 183/22], usvojio kao osnovanu reviziju Poslodavca, gde je izmenio presudu Apelacionog suda [Ac. br. 1911/18] i gde je ostavio na snazi Presudu Osnovnog suda [C. br. 1629/14]. Vrhovni sud je u svojoj Presudi naglasio da iz tumačenja zakonskih odredbi Zakona o Radu, člana 11 Ugovora o Radu od 01.06.2013. godine, Disciplinskog kodeksa KEK-a, Operativnog uputstva o javnim nabavkama kao i nakon razmatranja svih dokaza i spisa predmeta, Vrhovni sud Kosova je došao do zaključka da je tužbeni zahtev tužioca u potpunosti neosnovan, dodajući da *“U ovom smislu je prvostepeni sud na pravičan način konstatovao i odlučio da je tužbeni zahtev tužioca u potpunosti neosnovan kao u izreci presude, zbog toga što su tužilac i tužena svoj odnos – svoja prava i svoje dužnosti, poslodavac – zaposlenik regulisali ugovorom u pisanom obliku, gde su tačno precizirali njihova recipročna prava i dužnosti, sud je zaključio da je ugovor o radu sklopljen uz punu saglasnost sa zakonskim odredbama koje su navedene iznad, da su uslovi ugovora o radu, koji je sklopljen između tužioca i tužene, uzimajući u obzir trajanje radnog odnosa, kao i prekid radnog odnosa, kako se to i desilo u ovom slučaju, u potpunom skladu sa zakonskim odredbama Zakona o Radu – članom 11 Ugovora o radu od 01.06.2013. godine, Disciplinskom kodeksu KEK-a, Operativnom uputstvu za javnu nabavku.”*
63. Na osnovu gore navedenog, Sud primećuje da je Vrhovni sud u slučaju podnosioca zahteva utvrdio da pravni stav drugostepene instance ne *prihvata kao pravičan i zakonit u vezi sa usvajanjem tužbenog zahteva tužioca, zato što je isti obuhvaćen pogrešnom primenom materijalnog prava.*

64. S tim u vezi, Sud smatra da je osporena presuda Vrhovnog suda obrazložena i da se za tumačenje Vrhovnog suda, u vezi sa činjenicama koje je podnosilac zahteva izneo na ocenu, ne može reći da je bilo proizvoljno, neobrazloženo ili da je moglo uticati na pravično suđenje, već se samo radilo o tumačenju i sprovođenju zakona (vidi, analogno, slučaj KI29/17, podnosilac zahteva: *Adem Zhegrova*, gore citiran, stav 57).
65. Podsećajući na obavezu utvrđenu u sudskoj praksi Suda da podnosioci zahteva moraju Sudu dostaviti relevantne argumente u vezi sa činjeničnom i pravnom sličnošću slučajeva za koje navode da su rešeni drugačije od strane redovnih sudova, što je rezultiralo kontradiktornim odlukama u sudskoj praksi, Sud primećuje da, osim podnošenja jednog jedinog slučaja u postupku i jedne druge presude Osnovnog suda, gde podnosilac zahteva navodi slične činjenične i pravne okolnosti kao one u slučaju podnosioca zahteva, podnosilac zahteva nije uspeo da iznese dodatne argumente Sudu, niti druge slučajeve o kojima je odlučeno drugačije od strane Vrhovnog suda, i shodno tome, potkrepi svoj navod o povredi pravne sigurnosti, kao rezultat kontradiktornih odluka Vrhovnog suda.
66. Stoga, u smislu svoje sudske prakse, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje „*dubokih i dugoročnih razlika*“ u sudskoj praksi Vrhovnog suda koje ugrožavaju načelo pravne sigurnosti, pozivajući se na jednu Presudu Vrhovnog suda koja je doneta 3 (godine) ranije i na jednu presudu Osnovnog suda koja je doneta dve (2) godine ranije. (vidi, na analogan način, slučaj KI29/17, podnosilac zahteva *Adem Zhegrova*, citirano iznad, stav 53).
67. Prema tome, Sud smatra da ni broj presuda za koje se tvrdi da su kontradiktorne, niti vremenski period u kome su ove presude donete, kao ni način na koji je Vrhovni sud ocenio i razmatrao slučaj podnosioca zahteva ne stvaraju dovoljno osnova za obrazloženje navoda o povredi načela sigurnosti, kao posledica kontradiktornih odluka Vrhovnog suda (vidi, slučaj KI29/17, gore citiran, stav 58).

Što se tiče navoda podnosioca zahteva o jednakosti pred zakonom zagarantovano članom 24 Ustava

68. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 24 [Jednakost pred zakonom] Sud podseća da u suštini podnosilac zahteva tvrdi da on nije tretiran na jednak način, u vezi sa primenom zakonskih odredbi zato što: *“na osnovu istih zakonskih odredbi i zakonskih postupaka je izvršeno udaljenje sa posla podnosioca zahteva”* naglašavajući da su se njegove kolege vratile na posao i na taj način *“jednakost pred zakonom i tretiranje ili zakonsko tumačenje u vezi sa g. Vegimom Namliqjiu nije bilo pravično. Od primene zakona o radu, Disciplinskog kodeksa Kosovske Energetske Korporacije i Ugovora o radu.*
69. Sud pre svega želi da podseti da, kao opšte pravilo, jednakost pred zakonom podrazumeva ravnopravnost pojedinaca koji se nalaze pod jednakim uslovima ili okolnostima, uključujući i njihovo pravo na jednaku zaštitu zakonom. Međutim, jednakost pred zakonom ne znači da pojedinac, ili jedna kategorija osoba koja su u objektivno različitim uslovima treba da imaju istu vrstu postupanja i rešavanja.
70. Štaviše, praksa ESLJP-a, razjašnjava da, prema značenju člana 14. EKLJP-a diskriminatorno postupanje se smatra samo onda kada "ono nema objektivno i razumno opravdanje", što znači da ono ne teži ka "legitimnom cilju" ili kada postupanje nema razumnog odnosa proporcionalnosti "između korišćenih sredstava i cilja koji se želi postići" (vidi, primera radi, suđenje od 28. maja 1985. godine u slučaju *Abdulaziz, Cabales i Balkandali protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, zahtev [br. 9214/80, 9473/81, 9474/81](#), Seria A, br. 94, stav 78).

71. Sud podseća da je tokom obrazloženja tvrdnje podnosioca zahteva koja se tiče nedoslednosti sudske prakse, u vezi sa dva slučaja koja je podnosilac zahteva podneo pred sudom, i na koje se podnosilac zahteva i pozvao tvrdeći da je drugačije tretiran nego njegove bivše kolege, takođe radnici kod Istog Poslodavca, Sud je, nakon analize sudskih odluka dva gore navedena slučaja, došao do zaključka da se činjenične i pravne okolnosti dosta razlikuju od slučaja podnosioca zahteva.
72. Kao što je to i razmotreno iznad, kod slučaja podnosioca zahteva Vrhovni sud je usvojio reviziju Poslodavca gde je utvrdio da je Apelacioni sud pogrešno primenio materijalno pravo i ostavio je na snazi prvostepenu presudu, sa obrazloženjem da je prekid radnog odnosa u slučaju podnosioca zahteva urađen u potpunom skladu sa odredbama Zakona o Radu.
73. Sa druge strane, u slučajevima koje je podnosilac zahteva podneo pred Sudom, a za koje tvrdi da je njegov slučaj tretiran drugačije, Sud podseća da u oba ta druga slučaja, izuzev ostalog, Poslodavac nije ispoštovao zakonski postupak u vezi sa prekidom radnog odnosa. U gore navedenim slučajevima su takođe redovni sudovi utvrdili da tokom disciplinskog postupka koji je sproveden kod Poslodavca nije bio prisutan i zastupnik iz Sindikata.
74. Sa ove tačke gledišta, Sud smatra da presuda Vrhovnog suda ne sadrži elemente povrede jednakosti pred zakonom, odnosno elemenata nejednakog tretmana, kako to tvrdi podnosilac zahteva. Štaviše, nijedan od Ustavom zahtevanih osnova, kada se isti tumače u svetlu Konvencije, ne ide u prilog tvrdnji podnosioca zahteva o povredi osnovnih prava, jer on ni na koji način ne dokazuje i tvrdi da je on od strane redovnih sudova nejednako i na diskriminatorni način tretiran (vidi, između ostalog, slučaj Suda KI173/18, podnosilac zahteva [Nijazi Pasoma](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2019. godine, stav 32).
75. Stoga, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredama prava na jednakost pred zakonom, zagarantovanog članom 24 Ustava zbog nejednakog tretiranja podnosioca zahteva u vezi sa trećim stranama (i) navodi koji se karakterišu kao navodi "četvrtog stepena" i, kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama, kako je to i propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o Radu

Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredama članova 23, 49, 54 i 102 Ustava

76. Što se tiče navodne povrede osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članovima 23, 49, 54 i 102 Ustava, Sud podseća da na osnovu ustaljene prakse ESLJP-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim kao očigledno neosnovan u skladu sa kriterijumom (iii) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda, kada se ispuni jedan od dva karakteristična uslova, odnosno:
 - a) kada podnosilac zahteva samo citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako je to jasno očigledno na osnovu činjenica i okolnosti slučaja (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLJP-a *Trofimchuk protiv Ukrajine (odluka)* br. 4241/03 odluka od 31. maja 2005. godine, i *Baillard protiv Francuske (odluka)* br. 6032/04 od 25. septembra 2008);
 - b) kada podnosilac zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze u prilog svojih navoda (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih unutrašnjih organa), osim kada postoje izuzetne okolnosti koje su van kontrole koje ga sprečavaju u tome (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da sudu dostave dokumente iz spisa predmetnog zatvorenika) ili ako sam sud ne odluči drugačije (vidi, slučaj KI166/20, podnosilac zahteva: [Ministarstvo rada i](#)

socijalne zaštite, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 42).

77. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva samo navodi povredu članova 23, 49, 54 i 102 Ustava, ali on ne obrazlaže, odnosno ne objašnjava kako je došlo do povrede tih članova.
78. Što se tiče ovih navoda, Sud primećuje da podnosilac zahteva samo spominje odgovarajuće članove, ali ne objašnjava dalje kako je i zašto došlo do povrede ovih odgovarajućih članova Ustava. Sud podseća da je dosledno naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se konstruiše osnovana tvrdnja o povredi Ustava. Kada navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u tom kontekstu, slučajeve KI175/20, citirano iznad, stav 81, KI166/20 citirano iznad, stav 52, KI04/21 citirano iznad, stavovi 38- 39).
79. Stoga, Sud utvrđuje da se u pogledu navoda podnosioca zahteva o povredi prava koja su zagarantovana članovima 23, 49, 54 i 102 Ustava, Sud zaključuje da se zahtev mora proglasiti neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, jer je ovaj navod kvalifikovan kao navod koji spada u kategoriju (iii) „nepokrepljenih ili neobrazloženih“ navoda, pošto je podnosilac zahteva samo citirao jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako je ona povređena. Stoga, ovaj navod je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o radu.
80. U zaključku, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i, samim tim, i neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 48 Zakona i u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu, dana 12. aprila 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani